

Hajtások

Pályázati értékelés

Kedves Gyerekek!

A karácsonyi mese rajzillusztrációs pályázatának nyertesei: **Földvári Gréta** és **Leila (Tököl)**, akiket szeretettel meghívunk a Bokor Nagytáborba, Vépre, 2017.

augusztus 18-20. között. A többi pályázónak is köszönjük a szép képeket. Ők tárgynyereményben részesültek.

Továbbra is várjuk a megfjtéseket és a lap további számaihoz az ötleteket.

A hímes récék

Terus néni patyolat tisztaságú, hófehér tollú kacsákat nevelt az udvarán, amiért irigykedett rá a fél falu. A baromfityénésztők órá féltékenykedtek, a gyerekek meg az unokáját, Anitát irigyelték, mert Húsvét előtt ő mindig kapott három kacsatojást – ami tudottan nagyobb méretű a tyúk tojásánál –, és azokból tarka minták ráfestésével csodálatos hímes tojásokat varázsolt. Meg is nyerte Anita valamennyi iskolai hímes tojás-festő versenyt.

Ezen a tavaszon sem volt ez másképp. Anita körbesétált a baromfiudvarban, hogy kiválassza a számára legmegfelelőbb három kacsatojást. Legnagyobb meglepetésére azonban nem talált egyetlen sem.

Lesétált hát a kertjük végébe, ahol egy kisebb, nádassal szegélyezett tavacska lapult, és ahová Terus néni hófehér tollú kacsái is naponta lejárta. A kacsák most is vígan lubickoltak, bukdácsoltak a vízben. Anita váratlanul – partközélen, a nádszállak takarásában – egy fészket vett észre. A növényi szárákból és tollból készült fészekben több tojás is volt. Azon nem csodálkozott, hogy a tojások kissé zöldes színűek. Úgy gondolta, mivel nem fedett helyen voltak, kissé elpiszkolódhatott a héjuk. „Fránya kacsák! Ezért nem találtam odafenn az ólban egyetlen tojást sem! Ide rejtették előlem. Talán éppen azért, hogy ki ne fessem őket!” Azzal gyorsan a kötényébe rejtett három tojást, és visszament a házba.

Még aznap délután nagy gonddal, és talán még cifrábbra is festette a tojásokat, mint az előző évben. A héjon lassan száradt a festék, ezért a tojásokat egy kosárkában odatette a kályha mellé. Húsvétig hátravolt még pár nap, és ő közben el is feledkezett a tojásokról.

Épp vacsoránál ült a család, a húsvéti vendégeskedésről beszélgettek, amikor a kályha mellől apró pattogó, roppanó hangok hallatszottak. Senki nem tudta, mi okozhatta a zajt, amikor Anita váratlanul felpattant és a kályhához szaladt. Legnagyobb meglepetésére a festett tojások héja

meg volt repedve, és épp akkor búj ki belőlük három kiskacsa. Bizonyára a meleg kályha közelsége tette, hogy a fészkekből elvett tojásokból anyjuk nélkül is kikelték a kis jószágok. De nem ám olyanok voltak, mint a szokásos, sárga pelyhes fiókák! Ezek zöldesszürkék voltak, fejük tetején fekete folttal, a szemük mellett barnás csíkkal.

Akkorra már nagyapó is ott állt az unokája mellett. „Na, Anitám, te aztán szép kis kacsákat festettél! Jó, hogy nem virágos minták, és mindenféle kacskaringók vannak rajtuk. A többiek bezzeg ki is közösitették volna őket a tóból.” De aztán, látva unokája megszeppent arcát, ő is komolyra váltotta a szót. „Anitám, segítettél világra jönni három kis vadrécének, más néven tőkés récének. Jót tettél velük, mert lehet, hogy egy kóbor kutya vagy macska, esetleg róka felfalta volna a tojásokat. Te most megmentettél három kis életet. Légy büszke magadra! De azt azért jegyezd meg, a jelen eset kivétel: a vadmadarak fészket sohasem szabad megbolygatni. Ez egyszer azonban nem tettél rosszat, bocsánatos bűn, amit elkövettél.”

Húsvét után Anita bevitte a kis récéket az iskolába. Azon a tavaszon másik tojásokat nem festett, nem is vett részt a tojásfestő versenyben. Hímes tojásból kikelt kis vadrécéivel mégis ő lett a legnépszerűbb az osztálytársai között.

Mester Györgyi

Forrás:

<http://www.operencia.com/gyermekoldalak/magyar-irodalom/mesek-toertenek/uennepek-husvet>

